

Els Joglars posen el dit a la llaga del periodisme

L'obra «Zènit», estrenada en català a Sant Feliu de Guíxols, és una crítica mordaç i pessimista a la professió, a la qual acusen d'estar més preocupada dels clics que de contrastar informació

La representació de «Zènit», al teatre de Sant Feliu de Guíxols.

Una redacció, la del diari Zènit, a la recerca de portada. Uns periodistes enganxats a les xarxes socials. I un veterà, en Martí (Ramon Fontserè), que s'ho mira amb escepticisme, però a qui ningú es para a escoltar. Aquests són els ingredients de Zènit, l'obra que dijous Els Joglars van estrenar en català al festival Singlot de Sant Feliu de Guíxols. Una crítica mordaç al periodisme actual; no només als seus professionals sinó també a la societat que els consumeix, que es va emportar una llarguíssima ovació del públic.

Continua essent difícil poder veure Els Joglars a Catalunya. Zènit es va estrenar l'octubre de 2016 a Sevilla, però aquesta ha estat la primera ocasió de veure l'espectacle en català i a Catalunya. L'altra -i única- serà a l'Hospitalet de Llobregat el proper 30 de setembre. Però el director del Singlot, Andreu Buenafuente, ho va tenir clar a l'hora de programar-los: «Són uns referents, porten més de 50 anys i és impossible que els atrapem», va afirmar, categòric, durant la inauguració del festiva.

Durant l'hora i mitja d'espectacle, Zènit no es deixa cap tema en el tinter. O millor dit, a l'ipad. En Martí és un periodista de la vella escola, que es qüestiona tot el que veu i que reclama temps per investigar a fons les notícies, per no quedar-se amb el primer que arriba. A la redacció de Zènit, tanmateix, és una rara avis. Allà no hi ha temps per perdre: l'únic objectiu (o millor dit necessitat, si no volen que la propietària els tanqui la paradeta) és aconseguir notícies espectaculars, sensacionals, que sovint arriben a través de la xarxa i que es publiquen sense que hi hagi temps de digerir-les. I ja no parlem de contrastar-les. Una realitat en què els codis deontològics no són res davant la necessitat d'aconseguir clics.

Després d'una magnífica introducció musical en què es fa un repàs a la història de la humanitat a través dels seus cronistes -que l'han narrat ja sigui amb ploma, màquina d'escriure o ordinador portàtil-, l'espectacle posa el dit a la llaga d'alguns problemes que afecten la professió.

La dèbil separació entre periodisme i espectacle -amb una brillant escena que representa perfectament el concepte de circ mediàtic-, la necessitat de fer portades que impactin l'audiència o l'excessiva dependència de

les noves tecnologies (tant dels periodistes com dels seus lectors) són alguns dels temes en el que aprofundeix l'obra. A qui l'importa què ha dit Putin sobre Ucraïna, podent publicar un vídeo on se'l veu caure de lloros?

El periodisme, alerten Els Joglars, deixa d'existir com a tal i que acaba engolit pel sistema, per aquesta «màquina» de produir i escopir informació que acaba prenent vida pròpia. Unes noves tecnologies que, paradoxalment, posen en perill la pròpia supervivència de la professió, mentre que l'audiència només està preocupada per crear i compartir hastags a l'instant.

En aquest escenari, els Martí de les redaccions es converteixen en simples Quixots; en «Pepets Grill» de la consciència que cada cop menys gent escolta. Una visió, la d'Els Joglars, decididament pessimista respecte el món de la informació, ja que ni tan sols els pocs Martí que queden a les redaccions són capaços d'escapar-se -literalment- de la merda. Davant d'això, el periodisme s'acaba convertint en espectacle en lloc del pilar fonamental de la democràcia que fins ara havia estat.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2017/07/29/joglars-posen-dit-llaga-del/859282.html?utm_source=rss